

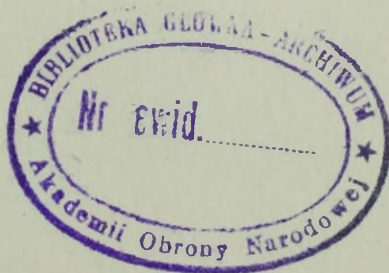

JAWNE

~~POWIERZONY~~
~~STANOWISKO~~

Lotnicze zabezpieczenie działów
taktycznych desantów powietrznych

~~040489~~

40489

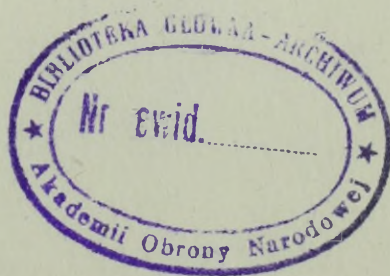

JAWNE

PODZIAŁ
STANOWISKO

Lotnicze zabezpieczenie działań
taktycznych desantów powietrznych

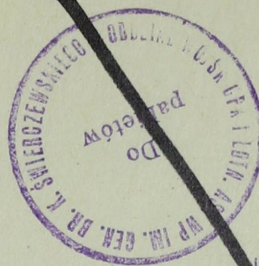
~~040489~~

40489

JAWNE
DO WYKONANIA
SLUZHBOWEGO

Egz.poj.

53/0101/86

Amel. nr 12657
J

Docent, kandydat nauk wojskowych

Płk N.I. Ałabin

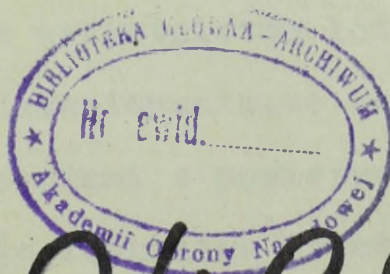
Lotnicze zabezpieczenie taktycznych desantów powietrznych

Przekożyli z rosyjskiego:

płk dypl.mgr pil.Ludwik Jabłoński

ppłk dypl.pil.Ryszard Rajmański

mjr dypl.pil.Roman Szymański

40489

W s t ę p

Podstawowym zadaniem wojsk we współczesnych działaniach bojowych jest wykorzystanie w pełni i w jak najkrótszym czasie rezultatów uderzeń raketowo-jądrowych.

Jednym z najefektywniejszych sposobów, zapewniających wykonanie tych zadań, jest zastosowanie taktycznych desantów powietrznych. Jednak takie desanty są narażone na uderzenia jądrowe, lotnictwa i środków OPL nieprzyjaciela.

Oto, dlaczego skuteczne stosowanie desantu zależy od zabezpieczenia ogniowego. Zadania zabezpieczenia ogniowego wykonują wojska raketowe, lotnictwo i artyleria.

Lotnicze zabezpieczenie, jako składowa część zabezpieczenia ogniowego, składa się z uczestnictwa lotnictwa w ogniowym przygotowaniu desantowania, w desantowaniu, we wsparciu działań desantu i jego osłonie przed uderzeniami z powietrza. Zadania te powinny wykonywać wszystkie rodzaje lotnictwa frontowego i skrzydlate rakiety.

W opracowaniu rozpatruje się podstawowe zagadnienia organizacji działań lotnictwa i kierowania nim podczas zabezpieczenia taktycznych desantów powietrznych.

1. Zadania lotnictwa frontowego podczas zabezpieczenia
taktycznych desantów powietrznych

Działania bojowe lotnictwa podczas zabezpieczenia taktycznych desantów powietrznych sprowadzają się do wykonania następujących podstawowych zadań /schemat nr 1/:

- prowadzenia rozpoznania powietrznego;
- desantowania taktycznych desantów powietrznych;
(zabezpieczenie powietrznego transportu desantowego)
- ogniowego przygotowania desantowania;
- osłony przed uderzeniami z powietrza;
- wsparcia działań bojowych desantu.

Dla wyjaśnienia podstawowych zadań lotnictwa podczas zabezpieczenia taktycznych desantów powietrznych należy rozpatrzeć krótko każde to zadanie.

Rozpoznanie powietrzne prowadzone jest w interesach desantów powietrznych i polega na ciągłym zdobywaniu aktualnych wiadomości o przeciwniku, terenie i pogodzie, zapewniających wypracowanie decyzji na zastosowanie desantu.

Rozpoznanie powietrzne planuje się i przeprowadza według etapów zastosowania bojowego desantu. Prowadzeniem tego rozpoznania zajmuje się lotnictwo rozpoznawcze, załogi wszystkich rodzajów lotnictwa, wykonujące dowolne zadanie w rejonie desantowania lub w jego pobliżu, a także eśrł. Eskadra ta otrzymuje w ramach tego zadania prowadzenie dodatkowego rozpoznania i potwierdzania wcześniej ustalonych danych o przeciwniku, terenie i pogodzie.

Głębokość prowadzenia tego rozpoznania zależy w głównej mierze od możliwości przerzucenia przez przeciwnika swych odwodów w rejon desantowania.

Dla wykonania zadań bojowych przez desant w rejonie pierwszego rzutu armii lub między rzutami jego skład może obejmować siły do wzmocnionego bpz/bpdes/, natomiast w rejonie drugiego rzutu armii - do pułku.

Taktyczny desant powietrzny w składzie do bpz/bpdes/ może prowadzić działania bojowe od 2 - 4 godzin, natomiast w składzie do pz/ppdes/ od 4 - 6 godzin. Jeżeli założyć, że czołowe oddziały pierwszorzutowych związków taktycznych wojsk lądowych są w stanie spotkać się z desantem po tym okresie czasu, czyli okresie jego samodzielnych działań, to głębokość desantowania taktycznych desantów powietrznych może wynosić 15 - 100 km od rubieży styczności wojsk. Zakładając odległość położenia odwodów przeciwnika, które mogą przeciwdziałać desantowi do momentu osiągnięcia przez niego gotowości do działań, w granicach 15 - 20 km, można określić tylną granicę rozpoznania powietrznego prowadzonego na korzyść taktycznego desantu powietrznego. W rozpatrywanych warunkach głębokość ta powinna wynosić od 30 - 120 km od rubieży styczności wojsk.

Desantowanie taktycznych desantów powietrznych/zabezpieczenie
przerzutu desantu transportem lotniczym/ realizuje się obecnie
jednostkami lotniczymi posiadającymi śmigłowce Mi-4 i Mi-6. W oddziel-
nych przypadkach mogą to wykonywać samoloty transportowe AN-8
i AN-12,

Doświadczenia wynikające ze szkoleń wskazują na to, że
kompania piechoty może być desantowana dwoma śmigłowcami Mi-6
lub samolotami AN-8 i AN-12. Dla batalionu potrzeba 8 - 9 takich
śmigłowców lub samolotów, a dla pułku do 60.

Możliwości lotnictwa transportowego w zakresie desantowa-
nia taktycznych desantów powietrznych

Typ sa- molotu /śmigł./	Liczba samol. /śmigł./	Udźwig pułku /tony/	Odległość desantow. /km/	Uwagi
Mi-4	40	48	120	
Il-12	40	100	500	
Mi-6	40	500	350	
AN-8	40	400	700	
AN-12	40	500	900	

Możliwości udźwigu i rozmiary kabin środków transportu
powietrznego/zalączniki/ już obecnie pozwalają przerzucać powie-
trzem nie tylko żołnierzy, ale także wszystkie typy pojazdów bojo-
wych będących w uzbrojeniu wojsk zmechanizowanych i powietrzno-de-
santowych z wyjątkiem czołgów i niektórych stacji radiolokacyjnych.

Po wprowadzeniu nowych środków transportu powietrznego będzie można desantować czołgi, radiolokacyjne stacje naprowadzania i inny sprzęt wojsk lądowych. Daje to możliwość szerszego zastosowania taktycznych desantów powietrznych.

Desantowanie/zabezpieczenie powietrzno-transportowe/ taktycznych desantów powietrznych obejmuje transportowanie desantu, wysadzenie/zrzut/ w rejonie desantowania, dowóz środków bojowych, żywności i innych ładunków, ewakuację rannych, łączność, a w oddzielnych przypadkach również kierowanie działaniami bojowymi. Podczas wykonywania tych działań zadania lotnictwa zależą od zadań postawionych desantowi/schemat nr 2/.

Z tego schematu wynika, że taktyczne desanty powietrzne mogą być stosowane do niszczenia środków przenoszenia broni masowego rażenia, pozbawienia przeciwnika umocnienia się w dogodnych rejonach, wzbranianie manewrów jego odwodów i dezorganizacji dowodzenia. W ten sposób taktyczne desanty powietrzne uczestniczą/pomagają/ w przesuwaniu się wojsk w dużym tempie.

Warunki wykonania zadań przez taktyczne desanty powietrzne z punktu widzenia zabezpieczenia powietrzno-transportowego są różne. W jednym przypadku zadanie może być określone z góry i zaplanowane wcześniej; w innym przypadku może być stawiane doraźnie w toku działań bojowych wojsk. W tym pierwszym przypadku pododdziały i oddziały lotnictwa transportowego będą rozporządzać dodatkowym czasem na przygotowanie do wykonania zadania bojowego przygotowanie rejonu wyjściowego do desantowania i dolotu do niego z rejonu bazowania, a także na załadunek desantu do samolotów lub śmigłowców. W drugim przypadku zadanie będzie wynikać niespodziewanie w toku prowadzenia walki. Czas na organizację takiego zadania będzie bardzo ograniczony i taktyczny desant powietrzny może rozpocząć wykonanie zadania w nakazanym czasie, jeżeli znajdzie się wcześniej w rejonie wyjściowym do desantowania i będzie

zdolny rozpocząć start po krótkim przygotowaniu.

Ogniove przygotowanie desantowania określa się warunkami zastosowania taktycznych desantów powietrznych. Desantowanie będzie z reguły wykonywane w te rejony i w tych porach, w których nieprzyjaciół będzie obezwładniony uderzeniami jądrowymi lub w te miejsca, gdzie nie ma on możliwości zorganizowania silnego przeciwdziałania. W takich przypadkach nie ma potrzeby prowadzić specjalnego ogniowego przygotowania desantowania. Wykonujemy je równocześnie z realizacją innych zadań lub w przypadkach koniecznych. Jednak w szeregu przypadkach należy wykonywać desantowanie w rejon, gdzie nieprzyjaciół może zorganizować silne przeciwdziałanie.

W takich przypadkach, przystępując do desantowania, należy przeprowadzić ogniowe przygotowanie, które sprowadza się do wykonania przez oddziały rakietowe, lotnictwo i artylerię szeregu zadań ogniowych w interesie zabezpieczenia taktycznego desantu powietrznego.

W okresie przygotowania ogniowego należy obezwładniać i niszczyć taktyczne środki przenoszenia broni masowego rażenia, siły i środki nieprzyjaciela znajdujące się w rejonie desantowania oraz odwody położone w pobliżu tego rejonu, a także niszczyć radio-techniczne środki dowodzenia.

Rakiety taktyczne i artyleria nie zawsze mogą być wykorzystane do wykonania ~~tego~~ zadania przygotowania ogniowego, gdyż niejednokrotnie głębokość desantowania przekracza ich zasięg ognia. Podczas wypełniania zadania ogniowego przygotowania desantowania lotnictwo będzie głównie zaangażowane poza obszarem strefy rażenia rakiet taktycznych i artylerii.

Oskłonę desantu od uderzeń z powietrza realizuje się w czasie przygotowania do wysadzenia w rejonie wyjściowym, w czasie desantowania, przy starcie, na trasie lotu i w czasie wysadzenia, a także w rejonie działań bojowych.

Do osłony taktycznych desantów powietrznych wykorzystuje się lotnictwo myśliwskie oraz oddziały przeciwlotniczej artylerii lufowej i raketowej. Wysilek tych sił i środków dzielimy zgodnie z ich właściwościami i możliwościami bojowymi. Oddziały przeciwlotniczej artylerii raketowej realizują osłonę taktycznych desantów powietrznych w rejonie wyjściowym do desantowania, w czasie startu i na trasie lotu do granicy strefy rażenia/ z reguły do rubieży styczności wojsk/. Lotnictwo myśliwskie i małokalibrowa lufowa artyleria przeciwlotnicza potęgują w tym czasie wysilek rakiet przeciwlotniczych.

Po przelocie linii frontu i podczas wykonywania zadania przez desant głównym środkiem jego osłony jest lotnictwo myśliwskie. Jego działania uzupełnia małokalibrowa artyleria przeciwlotnicza desantu.

Lotnictwo myśliwskie realizuje osłonę desantu poprzez przechwytywanie środków napadu powietrznego z dyżurowania na lotniskach, a w niektórych okresach z dyżurowania w strefach w pasie przelotu desantu i samodzielnym poszukiwaniem i zwalczaniem celów powietrznych.

Ogniowe wsparcie działań bojowych desantu polega na ogniowym zabezpieczeniu jego działań zaczepnych lub na współuczestnictwie ogniowym podczas umacniania obrony uchwyconego obiektu lub rubieży.

Główne niebezpieczeństwo dla desantu stanowi taktyczna broń jądrowa nieprzyjaciela. Ponieważ taktyczny desant powietrzny w rejonie działań bojowych jest małowymiarowym, ruchliwym obiektem, nieprzyjaciel będzie używał broni jądrową przede wszystkim siłami lotnictwa taktycznego i rakiet taktycznych. Dlatego można przewidywać, że głównymi obiektami lotnictwa podczas wsparcia desantu będą: taktyczne środki przenoszenia broni masowego rażenia, środki radio-techniczne dowodzenia bronią jądrową, odwody taktyczne w rejonach

rozśrodkowania i podczas wyciągania ich do rejonu działań desantu. Oprócz tego obiektami działań mogą być punkty oporu nieprzyjaciela i artyleria na stanowiskach ogniowych.

Lotnicze wsparcie działań bojowych desantu może być realizowane drogą obezwładnienia i niszczenia celów i obiektów nieprzyjaciela przeciwdziałających desantowi podczas wykonywania jego działań.

Taktyczną broń jądrową należy obezwładniać uderzeniami frontowych skrzydlatych rakiet; punkty oporu, odwody w rejonach ześrodkowania uderzeniami lotnictwa bombowego; wojska i inne obiekty w ruchu, radiotechniczne środki dowodzenia, a także nowo wykryte środki przenoszenia broni masowego rażenia uderzeniami lotnictwa myśliwsko-bombowego.

Niewielka głębokość rejonu działań bojowych taktycznych desantów powietrznych od linii frontu, nieduża długotrwałość wykonania zadania i ograniczona liczba obiektów wymagających obezwładnienia, pozwalają na lotnicze zabezpieczenie działań bojowych taktycznych desantów powietrznych siłami i środkami armii, działającymi w interesach wsparcia wojsk. Tylko nieliczne desanty, wysadzane na dużych głębokościach, wymagają do wsparcia dodatkowych sił i środków rakietowych i lotnictwa.

W ten sposób, dla zapewnienia powodzenia taktycznych desantów powietrznych należy systematycznie prowadzić rozpoznanie powietrzne nieprzyjaciela, terenu i pogody; przerzucać desant powietrzem w ugrupowanie bojowe przeciwnika; osłaniać go od uderzeń z powietrza i ataków myśliwców podczas lotu; obezwładniać nieprzyjaciela w rejonie desantowania i na podejściach do niego.

Do wykonania tych zadań mogą być użyte oddziały i pododdziały LM, LMB i LT, załogi LR, a czasem - pododdziały frontowych rakiet skrzydlatych i LB. Potrzebną liczbę sił i środków lotnictwa do wykonania zadania lotniczego zabezpieczenia określa się w każ-

dym konkretnym przypadku, głównie w zależności od stopnia obezwładnienia/zniszczenia/ nieprzyjaciela bronią rakietowo-jądrową.

2. Działania bojowe lotnictwa podczas przygotowania desantowania

W okresie przygotowania do desantowania taktycznych desantów powietrznych, lotnictwu wyznacza się zadania rozpoznania nieprzyjaciela, terenu i pogody; organizuje zabezpieczenie powietrzno-transportowe, a także osłonę desantu i LT w rejonie wyjściowym do desantowania.

Rozpoznanie powietrzne do momentu rozpoczęcia desantowania powinno zdobyć wiadomości o nieprzyjacielu, terenie i pogodzie w rejonie przewidywanego ~~rozpoznania~~ desantowania, na podejściach do niego i w planowanym pasie przelotu desantu. Wraz z danymi innymi rodzajów rozpoznania, te wiadomości powinny zapewnić dowódcy armii /dywizji/ dokładny obraz nieprzyjaciela, terenu i pogody w rejonie desantowania. W pasie przelotu desantu LR powinno wykryć naziemne środki OPL nieprzyjaciela.

Wiadomości o terenie powinny zapewnić wybór lądowisk gwarantujących szybkie przyziemienie śmigłowców, samolotów lub spadochroniarzy desantu. Wiadomości o pogodzie są nieodzowne do wykorzystania przez desant środków rakietowo-jądrowych i lotnictwa.

Rozpoznanie powietrzne prowadzone na korzyść desantu w okresie przygotowawczym przeprowadza się systematycznie. Dane z tego rozpoznania są niezbędne dowództwu do podjęcia decyzji na desantowanie, a po jej podjęciu, na rozpoczęcie ogniowego przygotowania. Według tych danych, w wypadkach koniecznych, precyzuje się zadania lotniczego zabezpieczenia desantowania.

Najbardziej dokładne wiadomości o nieprzyjacielem i terenie można uzyskać poprzez sfotografowanie rejonu desantowania. Jednak na zdobywanie informacji tym sposobem traci się dużo czasu i wykonuje się to rozpoznanie samolotami wyposażonymi w aparaturę fotograficzną. W przypadku braku czasu na fotografowanie informacje o nieprzyjacielem i terenie mogą być zdobywane drogą wzrokowej obserwacji przez załogi.

Obserwacja wzrokowa pozwala szybko wykryć rozmieszczenie wojsk i techniki nieprzyjaciela w rejonie desantowania i na podejściach do niego, a także dostatecznie dokładnie wykryć OPL nieprzyjaciela w pasie przelotu desantu.

Zabezpieczenie powietrzno-transportowe przeprowadza się według decyzji dowódcy armii. W decyzji tej określa się: zamiar wykonania desantu powietrznego w powiązaniu z zastosowaniem broni rakietowo-jądrowej; jego skład i zadania bojowe; czas, miejsce i sposób jego desantowania; rejon wyjściowy; pas przelotu; kolejność ześrodkowania i czas gotowości desantu i wspierającego lotnictwa do wysadzenia; przedsięwzięcia zabezpieczające; sposób współdziałania z jednostkami dywizji, pododdziałami lotnictwa i rakiet; organizację dowodzenia. Wszystkie zagadnienia związane z wykonaniem desantu powietrznego przedstawia się graficznie na mapie dowódcy i szefa sztabu dywizji, a także na mapie dowódcy pułku śmigłowców.

Zgodnie z decyzją na wykorzystanie taktycznego desantu powietrznego, dowódca desantu wspólnie z przedstawicielem LT, wydzielonym do desantowania, sporządzają tabelę/kalkulację/ desantowania. Danymi wyjściowymi do sporządzenia takiej tabeli są: liczebność stanu osobowego, uzbrojenia, techniki bojowej i środków materiałowych podlegających desantowaniu, liczba śmigłowców wydzielonych do desantowania, ich desantowa ładowność i rozmiary kabin ładunkowych.

Podczas zestawiania tabeli do desantowania należy przestrzegać zasady całości organizacyjnej pododdziałów. W każdym śmigłowcu rozmieszcza się obsługi wraz ze swoim uzbrojeniem i niezbędnymi

nią ilością amunicji do niego, aby po wysadzeniu zachowały gotowość bojową.

Oprócz tego, podczas kalkulacji posługują się typowymi wariantami załadowania śmigłowców.

Wstępne kalkulacje na desantowanie mogą być przeprowadzone według wzoru:

$$N = \frac{Q}{g}$$

gdzie: N - potrzebna liczba śmigłowców;

Q - ogólny ciężar desantu;

g - średnie obciążenie ładunkowe z uwzględnieniem typowych wariantów załadowania śmigłowca.

Przykład: ogólny ciężar desantu wynosi 100 t; średnie obciążenie ładunkowe śmigłowców według typowych wariantów załadowania śmigłowca Mi-4 wynosi 1,4, dla Mi-6 - 8,5 t -

wówczas

$$N = \frac{100}{1,4} = 73 \text{ Mi-4}$$

$$N = \frac{100}{8,5} = 12 \text{ Mi-6}$$

Rejon wyjściowy do desantowania taktycznego desantu powietrznego wybiera się dla wyznaczenia w nim pól startów i lądowań /o rozmiarach 200x400 lub 600x900 m/ od 2 -3 na pułk śmigłowców.

Rejon wyjściowy do desantowania taktycznych desantów powietrznych w zależności od ich zadań i charakteru terenu wyznacza się zwykle w odległości 30 - 70 km od linii frontu. Taka głębokość rejonu wyjściowego podyktowana jest potrzebą przybliżenia bazowania śmigłowców do wojsk, skrócenia odległości lotu desantu do miejsca wysadzenia, a także wykluczenia możliwości porażenia śmigłowców i desantu ogniem broni taktycznej nieprzyjaciela.

W tych przypadkach, kiedy w rejonie rozmieszczenia desantowanych pododdziałów można znaleźć lądowiska dla śmigłowców, a charakter zadania wymaga organizacji desantowania w najkrótszym czasie, rejon wyjściowy wyznacza się bezpośrednio w rejonie rozmiesz-

czenia desantowanych pododdziałów.

Razem z dowódcą pułku śmigłowców dowódca desantu przeprowadza rekonesans rejonu wyjściowego, uzgadnia zagadnienia dotyczące załadowania stanu osobowego i sprzętu/techniki bojowej/ do śmigłowców i zwykle na mapie lub w postaci schematu zestawia się plan załadowania desantu /schemat nr 4/.

W planie tym umieszcza się: miejsca stoisk samolotów i ich numery burtowe; wyjściowe położenie wojsk; drogi ruchu i dojścia do śmigłowców; miejsce rozmieszczenia kierowników załadowania i regulatorów z wojsk i lotnictwa; sygnały współdziałania; tabela rozmieszczenia stanu osobowego i techniki bojowej w śmigłowcach.

Dla zapewnienia bezpieczeństwa przelotu desantu nad ugrupowaniem wojsk własnych i nieprzyjaciela, a także dla realizacji współdziałania lotnictwa z desantem wyznacza się pas przelotu o szerokości od 1 - 3 km. Przelotem desantu kieruje dowódca armii, trasę określa dowódca grupy operacyjnej.

Najbardziej celowe wydaje się wybranie takiej trasy, po której przelot desantu odbywa się nad rejonami albo obozwardnionymi naszymi uderzeniami jądrowymi, albo zajętych przez nieliczne siły nieprzyjaciela.

Wysokość lotu na trasie wybiera się uwzględniając pokonanie obrony przeciwlotniczej nieprzyjaciela, terenu i pory doby.

Przy desantowaniu taktycznych desantów powietrznych w pasie, w którym obrona przeciwlotnicza jest zniszczona bronią jądrową lub ma małą efektywność, a także w pasie skażeń radioaktywnych o dużej dawce promieniowania, przelot śmigłowców celowo jest wykonywać na małych wysokościach w przedziale 150 - 300 m w dzień i 400 - 600 m w nocy. Lot na małych wysokościach zapewnia skryty przelot, a więc również zmniejsza możliwość zniszczenia śmigłowców rakietami "Hawk", artylerią przeciwlotniczą i samolotami myśliwskimi nieprzyjaciela.

W przypadku konieczności wykonania przelotu śmigłowców nad rejonem gęsto nasyconym różnymi środkami przeciwlotniczymi pułap ich lotu zaleca się zwiększyć nocą do 800 m, w dzień do 2000m. Jest to potrzebne, aby uniemożliwić przeciwdziałanie desantowi bronią strzelecką. Niebezpieczne jednak pozostaje przeciwdziałanie przeciwlotniczych rakiet kierowanych i artylerii przeciwlotniczej, które należy obezwładnić w pasie o szerokości 25 km, jak nieprzyjaciel może prowadzić ogień do desantu tymi środkami położonymi z lewej i prawej strony trasy przelotu.

W celu uzyskania nagłego zastosowania desantu przebywanie wojsk i śmigłowców w rejonie wyjściowym nie powinno przewyższać czasu potrzebnego przygotowania do wylotu. Dlatego śmigłowce przelatują z lotnisk bazowania na lądowiska, gdy pododdziały desantu zajmują położenie wyjściowe do załadunków

W tym przypadku przebywanie śmigłowców na lądowiskach w rejonie wyjściowym określa się czasem niezbędnym do przygotowania wojsk i techniki bojowej do załadunku /15 - 20 min/ lub odtworzenia gotowości śmigłowców do wylotu /do 1 godziny/.

Dla skrócenia czasu przygotowania śmigłowców do wylotu, eskadry przy przelocie na lądowiska zużywają paliwo tylko ze zbiorników dodatkowych specjalnie zamontowanych na śmigłowcach. Oprócz tego rejon poprzedniego bazowania śmigłowców wyznacza się 100 - 150 km od rejonu wyjściowego desantu.

Ośłonę desantu w rejonie wyjściowym realizuje się rakietowymi wojskami przeciwlotniczymi, lotnictwem myśliwskim i przeciwlotniczą artylerią małego kalibru w ogólnym systemie osłony wojsk armii. Głównym środkiem osłony desantu od uderzeń z powietrza w etapie przygotowania są ракеты przeciwlotnicze. Przeciwlotnicza artyleria małego kalibru jest zastosowana do walki z niskolecącymi samolotami.

Lotnictwo myśliwskie osłania w tym etapie desant tylko dla odparcia lotnictwa i bezpilotowych środków napadu powietrznego nieprzyjaciela wykonujących naloty z dużą częstotliwością i na małych wysokościach.

Ważnym warunkiem pomyślnego zastosowania taktycznego desantu powietrznego jest skryte ześrodkowanie i rozmieszczenie wojsk oraz śmigłowców w rejonie wyjściowym desantu. Z tego powodu rakietowe wojska przeciwlotnicze i lotnictwo myśliwskie nie powinny pozwolić przeciwnikowi prowadzić rozpoznania powietrznego, czyli wykluczyć przenikanie samolotów nieprzyjaciela w rejon wyjściowy desantu. Skuteczne wypełnienie tego zadania prawie wyklucza możliwość zastosowania przez nieprzyjaciela rakiet na desant, gdyż dla ich zastosowania niezbędne są współrzędne celu. Oprócz tego przeciwlotnicza obrona desantu powinna być gotowa do oparcia uderzeń lotnictwa i bezpilotowych środków napadu powietrznego. Taktyczny desant powietrzny w rejonie wyjściowym jest jednym z elementów armii osłanianych lotnictwem myśliwskim w ogólnym systemie osłony - w strefach osłony. Dlatego też do jego osłony nie wydzielą się dodatkowych sił lotnictwa myśliwskiego. Jednakże dowódca DLM osłaniającej wojska armii powinien znać rejon wyjściowy desantu i czas przebywania w nim wojsk.

Ogólny czas, w którym obowiązkowo należy osłaniać desant w rejonie wyjściowym przykładowo wynosi 1 godz 10 min, a z uzupełnieniem paliwa przez śmigłowce około 2 godz. 30 min zajmuje pododdziałom desantu na przemarsz i przygotowanie się do załadowania na śmigłowce; 20 minut lądowanie śmigłowców; 20 minut załadowanie wojsk i sprzętu do śmigłowców.

Podczas przygotowania desantowania taktycznego desantu powietrznego lotnictwo prowadzi rozpoznanie nieprzyjaciela i miejsca przewidywanego desantowania w celu wykrycia w nim i w jego rejonie taktycznych środków przenoszenia broni masowego rażenia, wojsk i sprzętu, które mogłyby uniemożliwić wysadzenie i działanie bojowe

desantu. Przed rozpoczęciem desantowania należy prowadzić rozpoznanie pogody w celu ustalenia warunków meteorologicznych na trasie przelotu i w rejonie wysadzenia desantu. Dane rozpoznawcze o nieprzyjacielu i lądowiskach zdobywa się poprzez fotografowanie przewidywanego rejonu desantowania. Grupa lotnicza wydzielona do przetrzutu taktycznego desantu powietrznego prowadzi rekonesans lądowisk w rejonie wyjściowym, uczestniczy w opracowaniu tablicy planowej i zestawia grafik załadowania wojsk i sprzętu na śmigłowce.

Przed rozpoczęciem załadowania pododdziały przybywają na lądowiska w rejonie wyjściowym. Pododdziały rakiet skrzydlatych i lotnictwa bombowego w etapie przygotowania desantu otrzymują zadanie na uczestnictwo w ogniowym zabezpieczeniu taktycznego desantu powietrznego, organizują działania i uaktualniają współdziałanie z desantem. Lotnictwo myśliwskie znajduje się w gotowości do potęgowania artyleryjsko-rakietowej osłony desantu.

3. Lotnicze zabezpieczenie desantowania i działań bojowych bojowych desantu. Osobnym zagadnieniem działań bojowych lotnictwa przy desantowaniu jest: udział w ogniowym przygotowaniu desantowania powietrzno-transportowe zabezpieczenie, osłonę desantu przed uderzeniami lotnictwa nieprzyjaciela i zabezpieczenie działań bojowych desantu.

Ogniowe przygotowanie desantowania; prowadzi się w tym okresie obezwładnienie środków rakietowo-jądrowych i wojsk nieprzyjaciela w rejonie desantowania, obezwładnienie odwodów podchodzących do tego rejonu i ogniowych środków w pasie przelotu desantu, a także naruszenie systemu dowodzenia wojskami i lotnictwem nieprzyjaciela.

Uczestnictwo lotnictwa w rozwiązywaniu dodatkowych zadań ogniowych na korzyść desantu jest ściśle związane z rezultatami uderzeń rakietowo-jądrowych na korzyść desantu.

Jeśli desant wysadza się w wyłomie dokonanym przez broń rakietowo-jądrową w obronie nieprzyjaciela lotnictwo skierowuje swój wysiłek na niszczenie taktycznych środków przenoszenia broni masowego rażenia, środków ogniowych i odwodów nieprzyjaciela położonych w pobliżu rejonu desantowania. Przy opanowywaniu przeprawy lub obezwładnianiu stanowisk startowych artylerii rakietowej działanie lotnictwa skupia się na obezwładnieniu nieprzyjaciela w rejonie desantowania, a niekiedy na zatrzymaniu jego pododdziałów wychodzących w rejon desantowania. Uderzenia lotnictwa na różne obiekty, w zależności od zapotrzebowania, mogą być wykonywane bezpośrednio przed desantowaniem, w czasie jego trwania, a w niektórych przypadkach kilka godzin przed jego rozpoczęciem.

Udział lotnictwa w ogniowym przygotowaniu desantowania taktycznych desantów powietrznych jest nieodzowny wtedy, gdy wojska nieprzyjaciela znajdują się w rejonie desantowania lub w jego ^{zostały} ^{nią} ~~blizu~~, nie ~~zostały~~ obezwładnione broń rakietowo-jądrową, artylerią i lotnictwem, wydzielonymi do przeprowadzenia ogniowego przygotowania i wsparcia natarcia.

W okresie ogniowego przygotowania desantowania taktycznych desantów powietrznych obiektami działań lotnictwa będą głównie środki przenoszenia broni masowego rażenia i wojska w marszu, a także punkty i radiotechniczne środki dowodzenia przeciwnika. Dla obezwładnienia i niszczenia nieruchomych i mało ruchomych obiektów celowo jest stosować frontowe rakiety skrzydlate, a dla niszczenia ruchomych obiektów - lotnictwo myśliwsko-bombowe. Załogi uczestniczące w ogniowym przygotowaniu desantowania powinny dodatkowo rozpoznawać rejon desantowania i podejścia do niego.

Obezwładnienie środków obrony przeciwlotniczej przeciwni

ka w rejonie desantowania i na oddzielnych odcinkach pasa przelotu desantu i na jego skrzydłach ma istotne znaczenie dla zapewnienia powodzenia desantowania i stworzenia sprzyjających warunków podczas wysadzenia desantu i jego wejścia do boju. Wykonuje się je od chwili rozpoczęcia desantowania, w czasie przelotu i wysadzania desantu. Oprócz wykonywania uderzeń na środki ogniowe efektywnym sposobem obezwładnienia obrony przeciwlotniczej nieprzyjaciela jest zadymianie przy pomocy samolotów myśliwsko-szturmowych oddzielnych odcinków obrony nieprzyjaciela. Zadymianie może gwałtownie zmniejszyć efektywność oddziaływania broni ręcznej i maszynowej oraz artylerii przeciwlotniczej nieprzyjaciela, która nie ma stacji radiolokacyjnych.

Zabezpieczenie powietrzno-transportowe w etapie desantowania rozpoczyna się z chwilą załadowania składu osobowego i sprzętu w śmigłowce/samoloty/ i kończy się z chwilą wysadzenia/zrzuconia/ w ugrupowaniu nieprzyjaciela. Podstawowym zadaniem lotnictwa transportowego w tym etapie jest desantowanie ludzi i sprzętu bojowego.

Załadowanie stanu osobowego i sprzętu bojowego oraz środków materiałowych desantu realizuje się zgodnie z planem załadowania na rozkaz dowódcy pułku lub eskadry lotnictwa transportowego. Na jego rozkaz też rozpoczyna się start, zbiórkę grup w powietrzu, lot po trasie i wysadzenie/zrzuconie/ desantu w rejonie desantowania.

Na start i zbiórkę eskadry śmigłowców potrzeba 5 minut. Na start pułku śmigłowców z jednej płaszczyzny potrzeba 10 - 15 minut.

Ugrupowanie bojowe śmigłowców na trasie lotu zależy od konkretnej naziemnej i powietrznej sytuacji, od liczby i wzajemnego położenia lądowisk w rejonie wyjściowym desantu i w rejonie desantowania, a także od stopnia przygotowania załóg.

Określając ugrupowanie bojowe śmigłowców należy przestrzegać następujących zasad:

- zabezpieczenie szybkiego tempa desantowania;
- niezależności desantowania pododdziałów i nienaruszania ich struktury organizacyjnej oraz wyładowywania w ugrupowaniu zdolnym przejść natychmiast do walki;
- możliwości manewru podczas zbiórki śmigłowców, łatwości pilotowania, bezpieczeństwa przelotu po trasie i podczas rozpuszczenia do lądowania;
- bezpieczeństwa przed rażeniem naziemnych środków obrony przeciwlotniczej i ataków lotnictwa myśliwskiego;
- zapewnienia zwartości ugrupowania i dowodzenia.

Wychodząc z tych założeń można przyjąć następujące najwygodniejsze ugrupowania śmigłowców:

a/ Podczas desantowania kompanii zmechanizowanej:

Eskadra śmigłowców Mi-4 - kolumna kluczy; długość ugrupowania w dzień do 1 km, w nocy do 2 km. Klucz śmigłowców Mi-6 - klin śmigłowców; głębokość ugrupowania - w dzień - do 200 m, w nocy - do 500 m.

b/ Podczas desantowania batalionu zmechanizowanego grupą śmigłowców Mi-4 - kolumna pułków, pułki w kolumnach eskadr. Głębokość ugrupowania - w dzień do 20 km, w nocy - do 50 km; szerokość ugrupowania około 2 km. Eskadry śmigłowców Mi-6 w kolumnie kluczy. Głębokość w dzień - do 2 km, w nocy - do 3 km; szerokość ugrupowania nie większa od 500 m.

c/ Podczas desantowania pułku zmechanizowanego grupą śmigłowców Mi-6 - kolumna pułków lub kolumna eskadr; głębokość ugrupowania w dzień do 20 km, w nocy do 50 km; szerokość ugrupowania w dzień do 2 km, w nocy do 5 km.

Oszłonę taktycznego desantu powietrznego na trasie prze-
lotu do linii frontu realizuje się rakietami przeciwlotniczymi
i lotnictwem myśliwskim. Bliskie położenie lądowisk w rejonie wyj-
ściowym desantu wymaga osłony i desantu i śmigłowców w czasie lądo-
wania, startu i zbiórki przez lotnictwo myśliwskie z położenia dy-
żurowania ^{/z pracującymi silnikami/} na lotnisku, aby mogło ono przechwycić samoloty nieprzyja-
ciela na podejściach do rejonu wyjściowego.

Po starcie i zbliżeniu się desantu do linii frontu/nawet
w locie na małej wysokości/ nie można zapobiec rozpoznaniu desantu
przez nieprzyjaciela, gdyż stacje radiolokacyjne wykryją lecące śmi-
głowce na wysokości 200 - 300 m z odległości 50 - 80 km. Jedynie po-
czątkowo podczas nabierania wysokości na trasie do 200 m mogą one
nie być wykryte.

W tym przypadku przeciwnik może wysłać dla zniszczenia
śmigłowców w powietrzu swoje lotnictwo. Możliwości samolotów myśliw-
skich wyglądają następująco: czas pasywny - 2 min, czas startu myśliw-
ców 1 min lub wyjścia ze strefy dyżurowania i czas zbliżenia do de-
santu. Czas pasywny to czas potrzebn na analizę danych o celach po-
wietrznych, przekazanie danych na punkty dowodzenia/kierowania/,
podjęcie decyzji na przechwycenie oraz postawienie zadań załogom.
Przykład: desant taktyczny został wykryty na odległości 30 km od li-
nii frontu/odległość stacji radiolokacyjnych od linii frontu 20 km/
Rzeczywiste zbliżenie na prędkościach: myśliwców 15 km/min, śmigłow-
ców 4 km/min. Lotnisko bazowania myśliwców nieprzyjaciela jest poło-
żone 100 km od linii frontu. W tych warunkach myśliwce nieprzyjacie-
la dyżurujące w powietrzu przy linii frontu mają możliwość rozpo-
cząć zbliżanie do desantu po 4 minutach od jego wykrycia. Za ten
czas desant przeleci 16 km i będzie się znajdował 14 km do linii
frontu i do myśliwców nieprzyjaciela.

Zbliżenie myśliwców do desantu i jego zaatakowania nastą-
pi po czasie:

Ośłonę taktycznego desantu powietrznego na trasie prze-
lotu do linii frontu realizuje się rakietami przeciwlotniczymi
i lotnictwem myśliwskim. Bliskie położenie lądowisk w rejonie wyj-
ściowym desantu wymaga osłony desantu i śmigłowców w czasie lądo-
wania, startu i zbiórki przez lotnictwo myśliwskie z położenia dy-
żurowania ^{/z pracującymi silnikami/} na lotnisku, aby mogło ono przechwycić samoloty nieprzyja-
ciela na podejściach do rejonu wyjściowego.

Po starcie i zbliżeniu się desantu do linii frontu/nawet
w locie na małej wysokości/ nie można zapobiec rozpoznaniu desantu
przez nieprzyjaciela, gdyż stacje radiolokacyjne wykryją lecące śmi-
głowce na wysokości 200 - 300 m z odległości 50 - 80 km. Jedynie po-
czątkowo podczas nabierania wysokości na trasie do 200 m mogą one
nie być wykryte.

W tym przypadku przeciwnik może wysłać dla zniszczenia
śmigłowców w powietrzu swoje lotnictwo. Możliwości samolotów myśliw-
skich wyglądają następująco: czas pasywny - 2 min, czas startu myśliw-
ców 1 min lub wyjścia ze strefy dyżurnia i czas zbliżenia do de-
santu. Czas pasywny to czas potrzebn na analizę danych o celach po-
wietrznych, przekazanie danych na punkty dowodzenia/kierowania/,
podjęcie decyzji na przechwycenie oraz postawienie zadań załogom.
Przykład: desant taktyczny został wykryty na odległości 30 km od li-
nii frontu/odległość stacji radiolokacyjnych od linii frontu 20 km/
Rzeczywiste zbliżenie na prędkościach: myśliwców 15 km/min, śmigłow-
ców 4 km/min. Lotnisko bazowania myśliwców nieprzyjaciela jest poło-
żone 100 km od linii frontu. W tych warunkach myśliwce nieprzyjacie-
la dyżurujące w powietrzu przy linii frontu mają możliwość rozpo-
znania zbliżania do desantu po 4 minutach od jego wykrycia. Za ten
czas desant przeleci 16 km i będzie się znajdował 14 km do linii
frontu i do myśliwców nieprzyjaciela.

Zbliżenie myśliwców do desantu i jego zaatakowania nastą-
pi po czasie:

$$T = \frac{S}{V_m + V_s} = \frac{14}{15 + 4} = 0,5 \text{ min}$$

Wynika z tego, że myśliwce nieprzyjaciela mają możliwość ^{przed} zaatakowania desantu w odległości 10 - 12 km ~~na~~ linii frontu.

Myśliwce nieprzyjaciela, dyżurujące na lotnisku mogą wystartować na przechwycenie desantu po 4 min. Za ten czas desant przeleci 16 km i będzie w odległości 114 km od startujących samolotów nieprzyjaciela. Na zbliżenie myśliwców i zaatakowania desantu potrzeba:

$$T = \frac{114}{15 + 4} = 6 \text{ min}$$

Z tego wynika, że spotkanie myśliwców nieprzyjaciela i śmigłowców nastąpi 10 km za linią frontu. Należy więc wydzielać do osłony taktycznych desantów powietrznych myśliwce i zobowiązać je do:

- związania walką dyżurujących w powietrzu samolotów nieprzyjaciela;
- odpierania ataków samolotów nieprzyjaciela podczas przelotu desantu od linii frontu do rejonu desantowania.

Wypełnienie pierwszego zadania może być wykonane z położenia dyżurowania na lotnisku. Wynika z tego, że wspólny lot myśliwców i desantu jest niemożliwy. Zadanie drugie myśliwce mogą wykonać osłaniając desant od linii frontu w całym pasie przelotu aż do rejonu desantowania z położenia dyżurowania w powietrzu. Osłaniając śmigłowce na trasie przelotu, myśliwce własne powinny uniemożliwić podejście samolotów nieprzyjaciela do śmigłowców, a także, o ile to byłoby możliwe, wzbraniać starty z bliżej położonych lotnisk. Dyżurujące myśliwce należałoby podzielić na grupy zewnętrznej i wewnętrznej osłony/schemat nr 5/

Grupa osłony zewnętrznej przeznaczona jest do doparcia głównych sił lotnictwa nieprzyjaciela na dalszych podejściach, natomiast grupa osłony wewnętrznej powinna odpierać ataki pojedynczych samolotów i małych grup, które przedarły się przez osłonę zewnętrzną.

Najbardziej pewnej osłony wymaga desant w czasie wysadzenia i podczas wychodzenia pododdziałów batalionu zmechanizowanego lub pułku na wyznaczoną rubież lub w rejon zbiórki. Określając ten czas pewnej osłony należy mieć na uwadze to, że na wyładowanie techniki bojowej i siły żywej ze śmigłowców potrzeba: w dzień-5 min, w nocy-15 min. Wynika z tego, że taktyczny desant powietrzny wymaga najbardziej pewnej osłony w rejonie działań bojowych głównie w ciągu pierwszych 15 - 25 minut. To zadanie mogą wykonać myśliwce osłaniające desant na trasie przelotu.

Należy też przewidzieć osłonę pododdziałów śmigłowców podczas ich powrotu z rejonu desantowania.

Przeciwnik może przeciwdziałać desantowi w okresie desantowania siłami lotnictwa taktycznego, artylerii rakietowej/jednostek rakietowych/ i artylerii przeciwlotniczej, a także ogniem wojsk. Będzie to najbardziej niebezpieczne podczas podchodzenia desantu do linii frontu i w miarę jego wchodzenia nad terytorium przeciwnika. Zmusza to do wydzielenia części sił lotnictwa myśliwskiego do osłony desantu przed atakami taktycznego lotnictwa nieprzyjaciela podczas przelotu od linii frontu do rejonu desantowania.

W tym też czasie należy wysyłać największe grupy LMB dla obezwładnienia ognia naziemnych środków obrony przeciwlotniczej w częściach pasa przelotu desantu i w rejonie desantowania.

Lotnicze zabezpieczenie działań bojowych desantu w ugrupowaniu bojowym przeciwnika przewiduje: prowadzenie rozpoznania powietrznego, wsparcie ogniowe, osłonę przed uderzeniami z powietrza, a w niektórych przypadkach transport powietrzny środków bojowych i innych ładunków materiałowo-technicznego zabezpieczenia i ewakuację rannych.

Wiadomo, że nieprzyjaciel będzie realizował wszystkie możliwe przedsięwzięcia w celu zniszczenia taktycznego desantu powietrznego. W tym celu mogą być użyte: rakiety taktyczne, lotnictwo, artyleria i pododdziały przeciwpancerne.

Desant nie posiada środków, które umożliwiłyby mu walkę z rakietami taktycznymi i artylerią dużego kalibru. Do walki z lotnictwem i wojskami pancernymi rozorządza tylko ograniczonymi środkami. Dlatego też potrzebne jest stałe wsparcie ogniowe działań bojowych desantu.

Do wsparcia ogniowego desantu angażuje się rakiety taktyczne i artylerię. Artyleria i rakiety taktyczne mogą uczestniczyć we wsparciu ogniowym desantu tylko w tych wypadkach, kiedy obiekty działań znajdują się w ich strefach rażenia.

Rozpoznanie powietrzne w etapie działań bojowych powinno wykrywać taktyczną broń jądrową nieprzyjaciela na głębokość możliwego strzelania rakiet i wykryć wyjście jego odwodów do rejonu działań bojowych desantu. W tym czasie rozpoznanie prowadzimy z reguły obserwacją wzrokową. Informacje o nieprzyjacielu przekazuje się z pokładu samolotu. W oddziale rozpoznawczym armii, w szatbie dywizji i dowództwie desantu do odbioru danych z rozpoznania powietrznego znajdują się/powinny być/ odbiorniki radiowe.

W przypadkach koniecznych dowódca armii wzywa dyżurujące pododdziały wspierającego lotnictwa, stawia im zadania zniszczenia taktycznej broni rakietowo-jądrowej, odwodów i obezwładnienia artylerii nieprzyjaciela. Może pozostawić prawo sprecyzowania obiektu działań i czasu uderzenia dowódcy dywizji lub dowódcy desantu.

Lotnicze wsparcie działań bojowych taktycznego desantu powietrznego obejmuje niszczenie rakiet taktycznych, stanowisk startowych i artylerii nieprzyjaciela, obezwładnianie radiotechnicznych środków dowodzenia i wzbranianie podejścia wojsk nieprzyjaciela do rejonu działań bojowych desantu. Obiekty działań w większości

przypadków są ruchliwe i małowymiarowe. Dlatego do ich niszczenia należy przede wszystkim wykorzystywać LMB z wysiłku wydzielonego na wsparcie armii ogólnowojskowej.

Ośłona taktycznego desantu powietrznego w rejonie działań bojowych spada całkowicie na LM, gdyż duża odległość pozycji startowych od rejonu desantowania nie pozwala na osłonę desantu przez przeciwlotniczą artylerię rakietową. Działania bojowe lotnictwa myśliwskiego związane są z pokonywaniem dużych trudności.

Duża odległość rejonu działań taktycznego desantu powietrznego od lotnisk bazowania LM nie pozwala na przechwytywanie samolotów nieprzyjaciela z dyżurowania na lotnisku. Przechwytywanie z dyżurowania w strefie w ciągu całego czasu działań bojowych desantu nie jest możliwe z powodu ogromnego rozchodu sił LM.

Uderzenia nieprzyjaciela na desant w rejonie jego działań mogą być wykonywane głównie małymi grupami lotnictwa taktycznego, przede wszystkim z małych wysokości. Dolot samolotów nieprzyjaciela do desantu na małych wysokościach nie zabezpiecza terminowego ich wykrycia środkami radiotechnicznymi wojsk OPL i LM.

W składzie taktycznego desantu powietrznego nie ma środków radiotechnicznych wykrywania lotnictwa. Wszystko to zmusza do odpierania nalotów lotnictwa taktycznego nieprzyjaciela na desant w rejonie jego działań bojowych okresowym wysyłaniem grup myśliwców na samodzielne poszukiwanie i zwalczanie celów powietrznych, a w najbardziej złożonych sytuacjach należy organizować krótkotrwałe dyżurowanie myśliwców w powietrzu nad rejonem działań bojowych desantu.

Do osłony taktycznych desantów powietrznych w okresie jego działań bojowych należy okresowo wysyłać niewielkie pododdziały LM do walki z lotnictwem taktycznym npla.

W tej sytuacji, celem działań lotnictwa na etapie desantowania jest maksymalne zmniejszenie strat desantu od naziemnego i powietrznego przeciwnika i wysadzenie desantu w ściśle wyznaczonym

rejonie. Ten cel osiąga lotnictwo drogą rozpoznania nieprzyjaciela, terenu i pogody; obezwładnieniem taktycznych środków masowego rażenia, wojsk i techniki npla w rejonie desantowania i w jego pobliżu; przerzutem desantu drogą powietrzną z rejonu wyjściowego do rejonu desantowania; jego osłoną od uderzeń myśliwców w czasie lotu i w trakcie wysadzania, a także obezwładnieniem naziemnych środków OPL npla w pasie przelotu desantu i niszczeniem radiotechnicznych środków dowodzenia.

W okresie działań desantu wsparcie ogniowe i osłona desantu od uderzeń myśliwców npla realizuje lotnictwo z zasady w ogólnym systemie ogniowego wsparcia i osłony wojsk z uwzględnieniem oddalania rejonu działań bojowych desantu od lotnisk bazowania lotnictwa i od linii frontu

4. Dowodzenie i współdziałanie lotnictwa z desantami taktycznymi

Współdziałanie lotnictwa z taktycznymi desantami powietrznymi organizuje się w celu ustalenia kolejności działań pułków lotniczych i pododdziałów w interesie zabezpieczenia desantu. Zadania lotniczego zabezpieczenia taktycznego desantu powietrznego określa dowódca armii lotniczej, który w swojej decyzji ustala siły i środki LT, kolejność i sposób zabezpieczenia desantu oraz wysiłki.

Na bazie tych zadań sztab armii ogólnowojskowej, dowódca ZT, z którego wydziela się desant, przedstawiciel LT i szef grupy operacyjnej określają: kolejność desantowania taktycznego desantu powietrznego, rejon desantowania, rejon wyjściowy, czas i kolejność jego zajmowania przez desant i LT, siły, środki i kolejność osłony desantu w rejonie wyjściowym, na trasie lotu i w rejonie działań bojowych, zagadnienia dowodzenia i łączności.

Po zatwierdzeniu opracowanych danych zastosowania taktycznego desantu powietrznego i charakteru lotniczego zabezpieczenia zestawia się plan zastosowania bojowego desantu, w którym określa się zadania lotniczego zabezpieczenia.

Lotnicze zabezpieczenie desantowania planuje grupa operacyjna AL lub DLMB wraz z oficerami LT i oficerami sztabu desantu. Oni sporządzają planową tabelę desantowania. W tej tabeli wskazuje się w składzie jakiej grupy /spadochronowej, lądującej/, z jakich lądowisk, jakimi oddziałami lotnictwa/ze wskazaniem liczby i typów śmigłowców/, na jakie lądowiska, w jakim składzie bojowym desantuje się oddział. Oprócz tego określa się czas startu, wysokość zrzutu, a także początek i koniec wyładowania desantu. W celu skrócenia czasu na planowanie i przygotowanie desantowania planową tabelę najczęściej sporządza się schematycznie na mapie.

Dowódcy oddziałów i pododdziałów LT podczas przygotowania desantowania uściślają plan załadowania i lądowania desantu na każdym lądowisku. Przy tym najbardziej dokładnie określa się i ugadnia z desantem czas przybycia pododdziałów desantu i śmigłowców w rejon desantowania. Potrzebne jest to dlatego, by okres przebywania śmigłowców w rejonie desantowania był minimalny.

Widzimy, że podczas przygotowania desantowania taktycznego desantu powietrznego organizujemy współdziałanie pomiędzy desantem lotnictwem, rakietami i artylerią, wydzielonymi do zabezpieczenia desantowania.

Organizując współdziałanie desantu z lotnictwem i wojskami działającymi od czoła, dowodzący, który dysponuje desantem, zwykle określa:

- obiekty i kolejność użycia broni jądrowej;
- obiekty przeciwnika podlegające obezwładnieniu i zniszczeniu przez lotnictwo i artylerię przed desantowaniem, w trakcie desantowania i podczas działań bojowych;
- sposób osłony desantu od uderzeń lotnictwa npla;
- sygnały współdziałania.

Szef grupy operacyjnej AL lub DLMB, uczestniczący w rozpracowaniu zagadnień współdziałania w interesach lotniczego zabezpieczenia taktycznego desantu powietrznego, powinien wyjaśnić charakter działań taktycznego desantu powietrznego i w wypadkach koniecznych uściślić zadania lotnictwa zabezpieczającego desantowanie i wsparcie jego działań na tyłach przeciwnika, a także uzgodnić sposób wzywania lotnictwa i sygnały wzajemnego rozpoznania. Ustala też sposób wzajemnej informacji.

Dowódca armii wraz z szefem grupy operacyjnej AL lub DLMB podczas organizacji współdziałania określają:

- obiekty nieprzyjaciela podlegające obezwładnieniu i niszczeniu podczas uchwytowania rejonu desantowania i w czasie działań bojowych;

- sposób wezwania lotnictwa do wykonania uderzeń na przeciwnika w rejonie działań bojowych desantu;

- sposób przekazywania danych z rozpoznania powietrznego armii i desantowi;

- sygnały rozpoznawcze i sposoby wskazywania celów.

Zatem współdziałanie pomiędzy desantem, grupami śmigłowców oddziałami lotnictwa frontowego, oddziałami rakiet i artylerii organizuje się głównie w toku planowania użycia desantu. Przy tym ze sztabem dywizji określa się i uzgadnia następujące główne problemy: skład desantu, rejon wyjściowy, czas przybycia desantu i śmigłowców w ten rejon, trasę i wysokości lotu, czas, rejon i kolejność wyładowania, sposób dowodzenia i organizację łączności grupy śmigłowców z dowódcą dywizji i dowódcą desantu, gotowość do startu.

Widzimy, że współdziałanie między desantem, rakietami, lotnictwem i wojskami organizuje dowódca armii. Uściślenie problemów współdziałania przeprowadza dowódca dywizji, z której wysadzany jest desant oraz dowódca desantu z szefem grupy operacyjnej AL lub DL.

Oprócz tego, do uściślenia problemów współdziałania dowódca dywizji zwykle angażuje dowódcę oddziału śmigłowców, dowódcę oddziału wydzielonego, wychodzącego na spotkanie z desantem taktycznym, dowódcę pododdziału raketowego, szefa artylerii dywizji i szefa OPL.

W rezultacie organizacji i uzgodnienia problemów współdziałania powinna być osiągnięta całkowita zgodność, jednolite pojmowanie celów działań i postawionych zadań. Szef grupy operacyjnej AL lub DL powinien znać: kiedy i jakie zgrupowania i obiekty nieprzyjaciela należy obezwładnić lotnictwem i raketami skrzydlatymi, jakie obiekty i kiedy niszczy się bronią raketowo-jądrową, jakie zadania wykonuje artyleria w ramach zabezpieczenia taktycznego desantu powietrznego.

Dowodzenie lotnictwem zabezpieczającym taktyczny desant powietrzny w czasie jego przygotowania i działań bojowych realizuje się głównie drogą osobistego kontaktu oficera naprowadzania lotnictwa, a w niektórych przypadkach szefa grupy operacyjnej AL lub DL z dowódcą dywizji, z której składu wysadzany jest desant.

Powodzenie desantu w dużej mierze zależy od sytuacji. Gwałtowna zmiana sytuacji do momentu startu może spowodować odwołanie lub przyspieszenie desantowania. Ponieważ działania lotnictwa zabezpieczającego są ściśle związane z działaniami desantu, wszystkie korekty wprowadzane do desantowania powinny być niezwłocznie doprowadzone do dowódców lotniczych. To wymaganie może być spełnione jeśli oficer naprowadzenia i wskazywania celów będzie się ciągle znajdował razem z dowódcą dywizji i będzie dobrze znał sytuację.

Wezwanie lotnictwa wspierającego na pole walki realizuje dowódca armii. Postawione im zadania i naprowadzenie na obiekty ataku można i należy realizować poprzez grupę operacyjną AL lub DLMB. Punkt dowodzenia grupy operacyjnej znajduje się w pobliżu WSD dowódcy armii, a w dywizji, z której jest wysadzany desant, należy mieć oficera naprowadzania lotnictwa i wskazywania celów.

Dowodzenia działaniami bojowymi lotnictwa nie można realizować bez wykorzystania różnych środków radiotechnicznych, tak naziemnych jak i samolotowych. Środki radiotechniczne pozwalają realizować wyprowadzenie samolotów w rejon obiektów i wykonanie na nie uderzeń z dokładnością nie ustępującą dokładności bombardowania celownikami optycznymi.

Najbardziej dokładne wyjście samolotów w rejon obiektów i ich bombardowanie osiągamy podczas wykorzystywania odległościowych systemów nawigowania i bombardowania. Za pomocą tych systemów można określać miejsce samolotów w czasie lotu, wykonywać lot po trasie na zadany punkt, realizować wyjście samolotów w rejon nakazanych celów z dużą dokładnością, zapewniającą wzrokowe odszukanie celów i ich rażenie samolotami myśliwsko-bombowymi.

Takimi sposobami można rozwiązywać zadanie wyprowadzenia samolotów myśliwsko-bombowych na punkt orientacyjny lub punkt początku przejścia w nurkowanie dla zrzutu bomb do celu. Takimi środkami powinna rozporządzać grupa operacyjna AL lub DLMB.

Dowodzenie LM realizuje się z punktów dowodzenia DLM w ogólnym systemie wojsk armii.

Zatem dowodzenie lotnictwem wydzielonym do zabezpieczenia taktycznego desantu powietrznego celowym jest realizować w ogólnym systemie dowodzenia lotnictwa wspierającego poprzez grupę operacyjną AL lub DLMB.

Zakończenie

Taktyczne desanty powietrzne dysponujące zdolnością szybkiego i efektywnego wykorzystania rezultatów uderzeń broni jądrowej znajdują szerokie zastosowanie w walce i operacji wojsk lądowych. Uchwytyjąc i niszcząc środki masowego rażenia i radiotechniczne środki dowodzenia, wzbraniając zamknięcia wyłomów, powstających w wyniku uderzeń jądrowych i ograniczając manewr wojsk npla, przyczynia-

ją się do utrzymania wysokiego tempa natarcia naszych wojsk. Taktyczny desant ^{powinien być} powietrzny wysadzany w takich rejonach, gdzie npl jest obezwładniony w okresie ogniowego przygotowania natarcia i w czasie rozwiązywania innych zadań, a także w rejonach, gdzie w danym czasie npl nie jest w stanie zorganizować planowego przeciwdziałania. Bez względu jednak na warunki desanty będą wymagały zabezpieczenia ogniowego i osłony od uderzeń z powietrza.

Zabezpieczenie desantu obejmuje: rozpoznanie powietrzne, przygotowanie ogniowe desantowania, transport powietrzny, osłony od uderzeń z powietrza i od naziemnych środków OPL npla, ogniowe wsparcie działań bojowych desantu w ugrupowaniu npla.

Broń rakietowo-jądrowa jest zasadniczym środkiem zabezpieczenia ogniowego taktycznych desantów powietrznych. Jednak ruchliwość małe wymiary i bliskie położenie obiektów od desantu w szeregu przypadkach nie pozwala wykonać tego zadania tą bronią. Oprócz tego cały szereg zadań ogniowego przygotowania desantu można z powodzeniem wykonać siłami artylerii i lotnictwa z zastosowaniem chemicznych i konwencjonalnych środków rażenia.

Ogniowe przygotowanie desantu mogą z powodzeniem wykonywać rakiety taktyczne i artyleria. Przy tym obezwładnia się naziemne środki OPL npla w pasie przelotu desantu i wspiera jego działania bojowe. Poza zasięgiem ognia rakiet taktycznych i artylerii zadania te wykonuje lotnictwo. Lotnictwo przeprowadza przygotowanie desantowania, niszcząc przy tym środki masowego rażenia, odwody, artylerię, czołgi i punkty ogniowe npla.

Od początku desantowania lotnictwo zapewnia osłonę desantu w rejonie wyjściowym i jego przelot po trasie do linii frontu wraz z przeciwlotniczą artylerią rakietową i lufową. Osłona z powietrza w czasie jego lotu od linii frontu do zakończenia wyładowania spoczywa całkowicie na LM. W dalszym okresie lotnictwo wspiera i osłania działania bojowe desantu.

Przygotowanie ogniowe desantowania zwykle przeprowadza się w toku ogniowego przygotowania natarcia lub kontruderzenia. Znaczący to, że środki masowego rażenia, ześrodkowania wojsk, punkty oporu w rejonie desantowania i w jego pobliżu mogą być niszczone lub obezwładniane siłami i środkami przydzielonymi do ogniowego przygotowania działań bojowych wojsk armii.

W interesach desantu lotnictwo powinno wykryć i zniszczyć taktyczne środki masowego rażenia, obezwładnić artylerię w pobliżu rejonu desantowania i nie dopuścić wojsk npla do rejonu desantowania w czasie desantowania i prowadzenia działań bojowych.

Osłona taktycznego desantu powietrznego w rejonie wyjściowym i w rejonie jego działań bojowych realizowana jest siłami przeciwlotniczych rakiet kierowanych i LM według planu osłony wojsk i obiektów armii. Dla osłony bliskich podejść do taktycznego desantu powietrznego w czasie przelotu i wysadzenia/zrzutu/, a także w rejonie jego działań bojowych należy wydzielać dodatkowe siły LM. Terminowe odparcie myśliwcami nalotów lotnictwa nieprzyjaciela w rejonie desantowania jest możliwe w warunkach ich okresowego dyżurowania w powietrzu, jak i systematycznymi wylotami na samodzielne poszukiwanie i zwalczanie środków napadu powietrznego.

Dowodzenie lotnictwem zabezpieczającym taktyczny desant powietrzny i współdziałanie z nim należy realizować przez grupę operacyjną AL lub DLMB.

Załącznik nr 1

Dane taktyczno-techniczne śmigłowców i samolotów

Typy	Waga z udźwi- giem	Promień taktycz.	Prędk.	Pułap	Ładowność desantowa
AN-8P	42,5	1400	620	10,7	5 - 8
AN-12T	51	1300	680	10,5	8 - 12
Mi-6	37,3	500	300	8	8 - 12

Załącznik nr 2

Warianty załadowania śmigłowców Mi-6

Nazwa ładunku	Liczba jednostek	Ciężar
1	2	3
Stan osobowy	I	1725
Samochód Gaz-69	I	1525
Stan osobowy obsługi	9	900
Amunicja	26	1794
Razem		5944
Armata 75 mm	I	1300
Samochód Gaz-69	2	3050
Stan osobowy	8	800
Amunicja	17	850
Razem		6000
Moździerz 120 mm	I	590
Samochód Gaz-69	2	3050
Stan osobowy	8	800
Przyczepa	I	340
Amunicja	25	1200
Razem		5980
Działo samobieżne 57 mm	I	3050
Stan osobowy	27	2700
Razem		5750

1	2	3
Haubica 122 mm	I	2500
Ciągnik lekki	I	5200
Stan osobowy	9	900
Amunicja	6	500
Razem		9100
Armata 37 mm	I	2180
Samochód Gaz-69	I	3280
Stan osobowy	9	900
Amunicja	14	760
Razem		7120
Transporter opancerzony	I	6700
Stan osobowy	13	1300
Razem		8000
Armata 57 mm	I	4700
Ciągnik lekki	I	5200
Stan osobowy	9	900
Amunicja	-	1260
Razem		11000
Armata 100 mm	I	3650
Ciągnik lekki	I	5200
Stan osobowy	9	910
Amunicja	6	510
Razem		10 260

Uwagi:

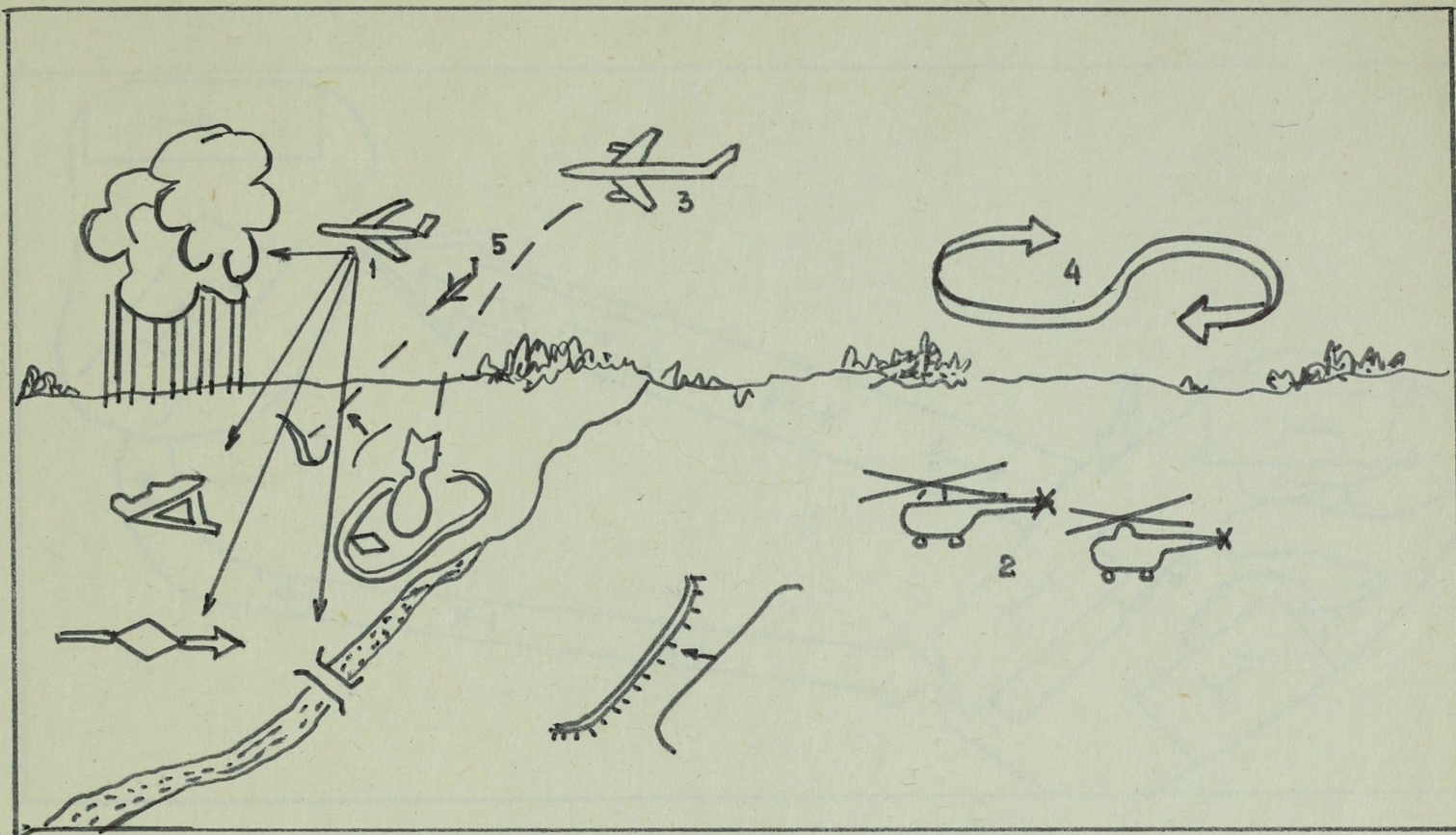
1. Rozmiary kabiny załadowczej Mi-6: długość - 11,7 m, szerokość - 2,6 m, wysokość - 1,9 m.
2. Warianty załadowania samolotu AN-8 nie różnią się zbytnio od załadowania śmigłowca Mi-6.
3. Średnia norma załadowania 8,5 t.

Warianty załadowania samolotów An-12

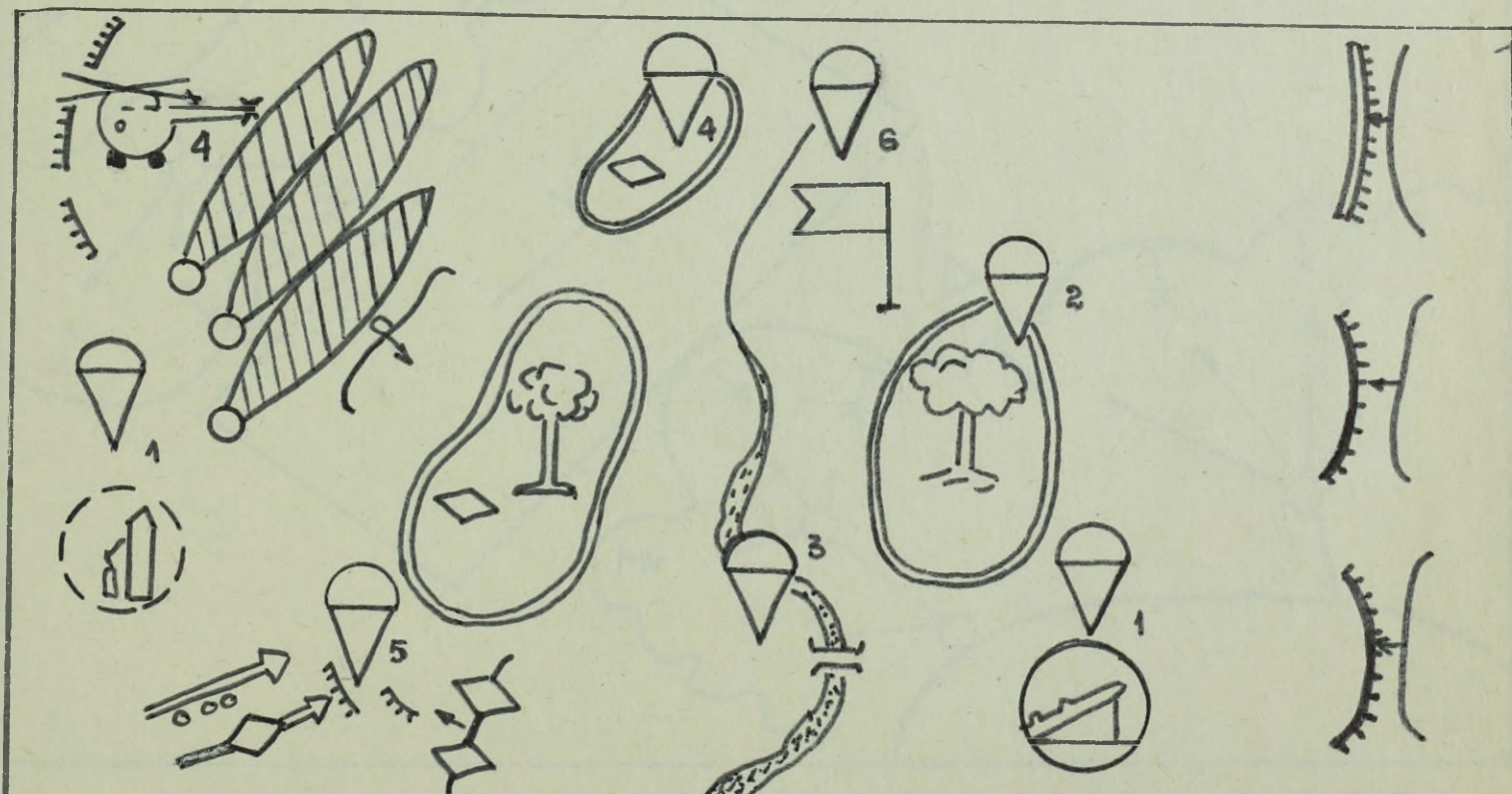
N a z w a	ciężar
Stan osobowy - 91 żołnierzy	9500
Moździerz 82 mm, Gaz-63, amunicja, obsługa 9 żołnierzy	8000
Haubica 240 mm, Ził-151, amunicja, obsługa 9 żołnnie- rzy	12300
Haubica 122 mm, Ził-151, amunicja, obsługa 9 żołnierzy	11900
Armata 57 mm, ciągnik 15KK1 , amunicja, obsługa 9 żołn.	11900
Samobieżna armata 57 mm, transporter opancerzony, amu- nicja, obsługa 9 żołnierzy	14300
Armata 100 mm, ciągnik 15KK1 , obsługa 9 żołnierzy	10500
Dwie armaty 85 mm/samobieżne/, obsługa 18 żołnierzy	7000
Haubica 152 mm, ciągnik 15KK1 , obsługa 9 żołnierzy	10500
Dwa transportery opancerzone, dwu kierowców	10800
Haubica 122 mm, Ził-151, amunicja, obsługa 9 żołnierzy	12000
Dwa ciągniki i dwu kierowców	12100
Półponton /na Ził-151/, kierowca, stan osobowy - 24	10000

Uwagi:

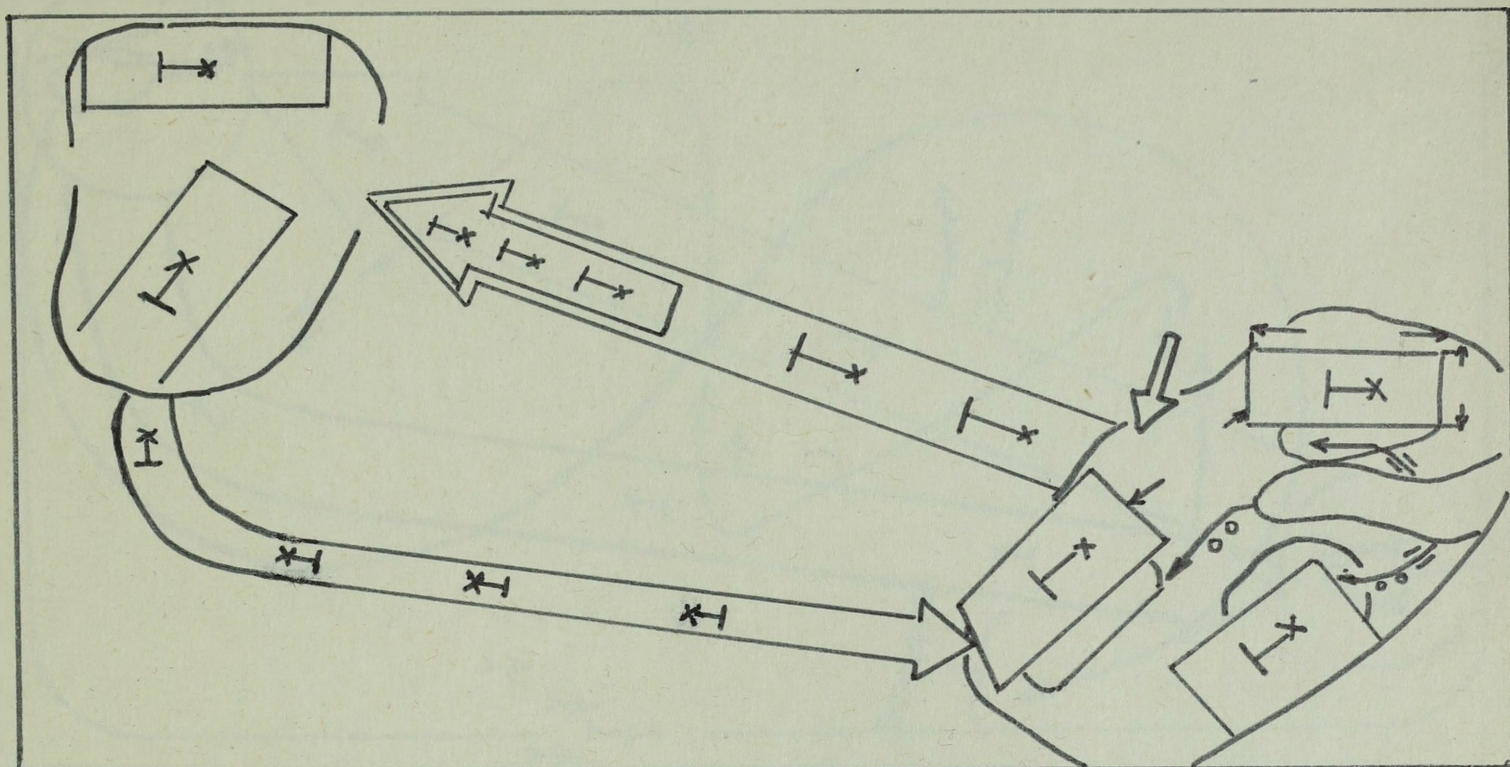
1. Rozmiary kabiny załadowczej samolotu An-12: długość 13,5 m, szerokość - 3,5 m, wysokość - 2,6 m.
2. Rozmiary kabiny załadowczej samolotu An-8: wysokość 11,0, szerokość - 3,6 m, wysokość - 3 m.
3. Średnia norma załadowania 10,8 t.

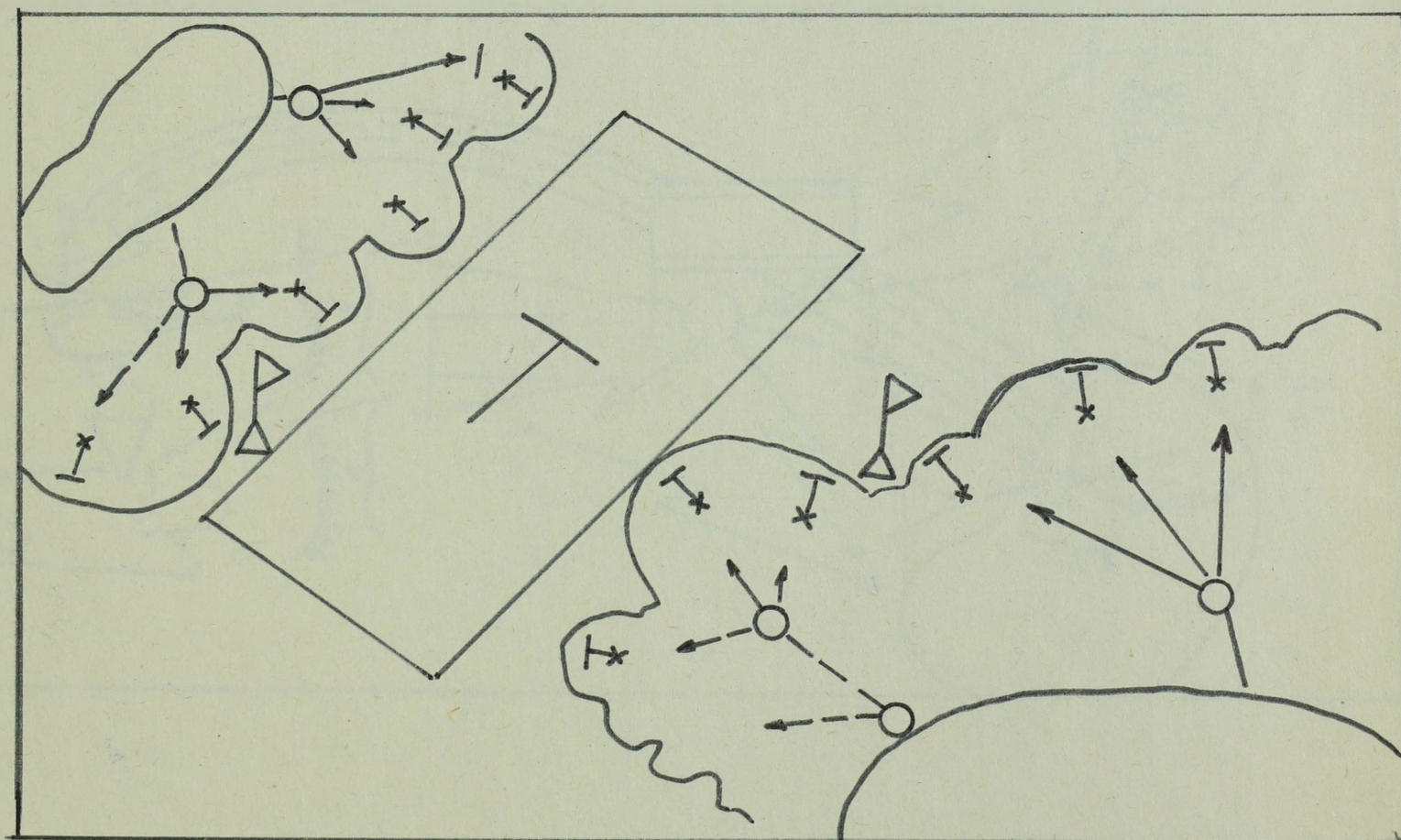
Schemat nr 1. Zadania lotnictwa

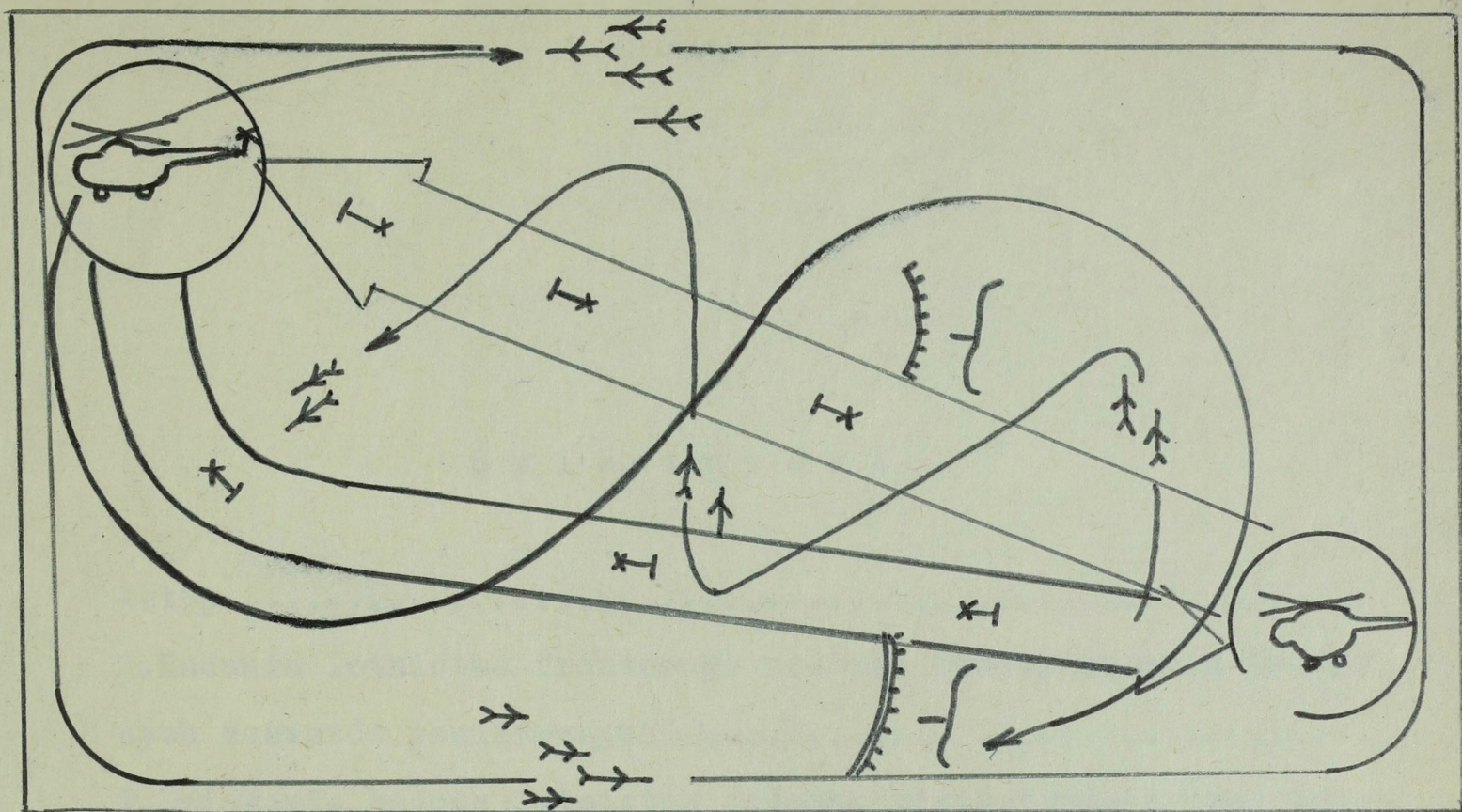
Schemat nr 2. Zadania taktycznych desantów powietrznych

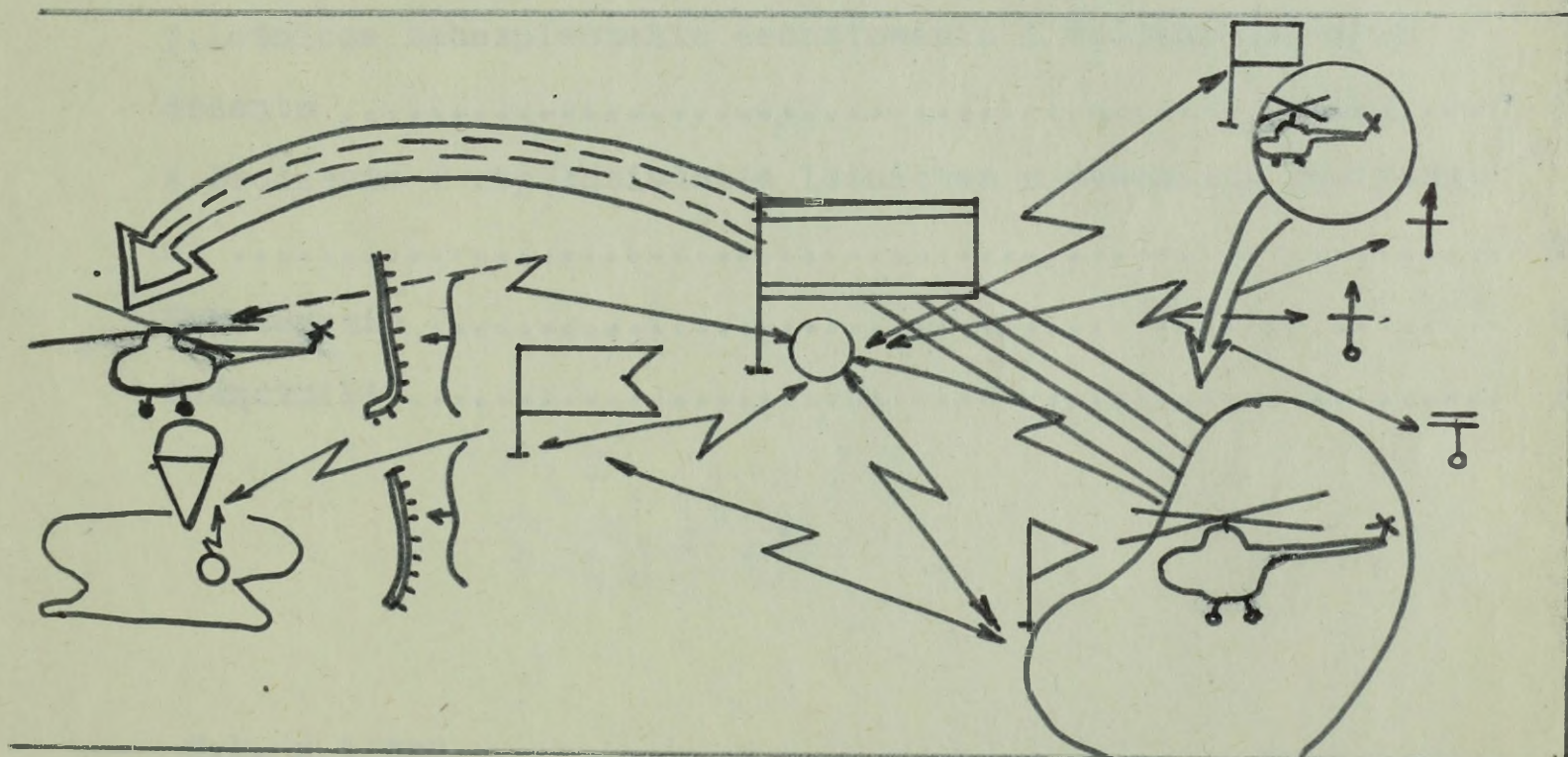
Schemat nr 3. Rejony i pasy desantowania

Schemat nr 4. Plan zakładowania desantu

Schemat nr 5. Oskłona desantu

Schemat nr 6. Dowodzenie lotnictwem

S p i s t r e ś c i

	Str.
Wstęp	2
1.Zadania lotnictwa frontowego podczas zabezpieczenia taktycz- nych desantów powietrznych	3
2.Działania bojowe lotnictwa podczas przygotowania desantowa- nia	10
3.Lotnicze zabezpieczenie desantowania i działań bojowych desantu	16
4.Dwodzenie i współdziałanie lotnictwa z desantami taktyczny- mi	25
Zakończenie	29
Załączniki	32

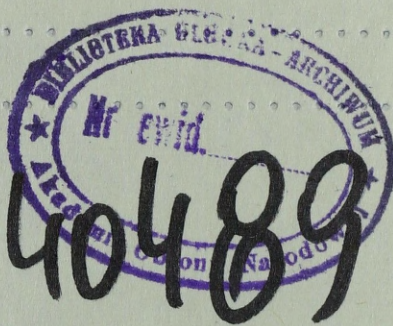
Wyk. w 1 egz.

Egz. nr.1. Kancelaria Tajna

Wyk. płk. Jabłoński

Druk. J. L. dn. 29.07.76r

Nr. ks.masz.0613/WL

Wyd. 1. 1955.
Kł. nr. 1. 1955.
Wyd. 1. 1955.
Druk. 1. 1955.
Br. 1. 1955.